Ч. 259 Субота 16 (28) падолиста 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Вахнянина.

(в справі обезпеченя від огню, виголошена на засіданю Палати послів дня 20 с. м.)

Висока Палато!

Предложений проєкт закона, о скілько він має на цїли управильненє справи обезпеченя від огню, можемо лиш з щирою прихильностию повитати. Годимо ся зовсім з тим поглядом, що ухваленєм такого закона — чого можна сподївати ся, буде установлений спосіб, котрого економічного значіня ніхто не заперечить. Справозданє комісиі асекурацийної кладе зовсім справедливо вагу на ту обставину, що правительство в першій лінії має обовязок старати ся о удержанє поодиноких економічних екзистенций, і змагати до того, щоби они в своім стані і в своій спроможности були також і обезпечені.

Виходячи з того становища, уважаємо сей проєкт закона за дальший крок в нашім змаганю до скріпленя і піднесеня не лиш економічних інтересів нашоі половини держави взагалі, але й інтересів міщан та селян. Коли доси показали ся добрими приватні і догоді, по більшій части обчислені на зиск заведеня, то нема ніякого сумнїву, що того рода загальні публичні, добре управильнені, дешеві і під строгу контролю держави поставлені заведеня, покажуть ся всесторонно добрими.

О сїм законі не можна також сказати, щоби він був виданий з поза зеленого стола, бо причиною до него була з одноі сторони якась конечність, о котрій ще ширше поговорю, з другоі же і загальні вимоги інтересів; отже длятого хочу звернути ласкаву увагу панів на кілька потїшаючих фактів, котрі нас ще більше укріплять в змаганю до установленя нового закона асекурацийного.

Єсть річ певна, що число обезпечаючих ся від огню збільшає ся з кождим роком, що обава матеріяльних жертв для охорони особистих інтересів всюди щораз більше щезає і що наші горожани мають також досить змислу для загального добра.

Доказ на то єсть в тім, що н. пр. вся людність Австриі, специяльно же робучі кляси приняли з найбільшою охотою примус обезпеченя від нещасливих случаїв, недуг і старости.

Сі потїшаючі факти, уважані за премісу, мусять нас довести до висновку, що єсть на часі і відповідно, щоби ми наші суспільно-економічні реформи розширили і на поле обезпеченя від огню. Проєкт, що правда, не приносить ніякої полекші. Противно, він обтяжує інтересованих новими додатками.

Але зваживши то, що потрібні додатки по управильненю, повинні би показати ся дуже малими, а кождий властитель дому і обійстя буде ся чути безпечним, бо охороняємо єго від визиску і перехитруваня, то в виду сих немаловажних обставин показує ся також відповідним, щоби вис. Палата взяла ся до реформи асекурацийної від огню і завела ліпші відносини, як були доси.

Що всі верстви людности в Австриі повитають новий закон о обезпеченю від огню лиш радістно, виходить вже з того, що в поодиноких соймах краєвих селяньскі посли, отже найперші заступники господарских інтересів, домагали ся від многих літ примусового обезпеченя від огню.

Уважаю злишним говорити тут широко, як шкідливо впливають пожари на економічний устрій держави і як тяжко приходить ся потерпівшим піднести ся знову економічно, не кажу вже переболїти матеріяльну шкоду.

Ми самі мусїли нераз подавати погорільцям матеріяльну поміч, щоби їм улекшити бодай трохи пекучу нужду. Але ми не могли їх нїколи матеріяльно відшкодувати.

(Дальше буде.)

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів ухвалено закон о платні урядників значною більшостию після проєкту правительства, значить ся, без означеня речинця, коли закон має війти в житє. Внесенє пос. Бера, щоби закон війшов в житє з днем 1 липня 1897, відкинено 141 голосами против 108. Внесенє Цедвіца, що закон має війти в житє в місяць по єго оголошеню, відкинено 123 голосами против 114.

Міністер скарбу, др. Білїньский, принимав вчера депутацию руских сьвящеників: о. Танячкевича, Кузика і Мардировича і обіцяв, що ще сего року визначить суму 150.000 зр. для фонду для вдів і сиріт по сьвящениках. Депутация була також у міністра Ґавча.

Король сербский був на авдиенциі у Папи, котра тревала три чверти години. Ходить чутка, що король сербский пристав на утворенє в Білграді католицкого епіскопства і заключенє конкордату.

МИЛЬОРДОВА ЗАСЛУГА.

(З ческого. — Л. Струпежницкого.)

Було то 1873 року. На праскім передмістю Сьв. Вячеслава стояв молодий, гарно одїтий, чоловік. Єго капелюх коштував яких три золоті, два кафтани може з трийцять золотих, за гнїді єго штани дав би й жид що найменше шість золотих, а так то они й між братьми могли вартувати десятку. Той чоловік мав також несугірші чоботи, вартували може пять золотих. Таким чином одяг того чоловіка міг коштувати (дочисливши пять золотих за біле і палицю і не числячи того, що мав в кишени, коли що мав) загалом пятьдесять три золотих. Чи й сам вартував що, чи нїчого, не можна було на погляд розпізнати.

Ласкавий читателю, тим чоловіком був — я.

Я стояв на передмістю сьв. Вячеслава. Але не довго на однім місци. Проходжуючись, оглядав я заєдно, чи не запрягають вже коний до почтового воза, що їздить з Праги до Пшибраму. Але там не спішили ся. Мене нетерпеливило довге жданє. Не знаючи чим би ту довгу хвилю скоротити, вийняв я з кишені телеґраму і став читати. Телеґрама була анґлїйска, але то мені не вадило; я умію по анґлїйски. Она звучала:

„Володислав Іпсильон в Празї. (То я.) Дожидаю Вас завтра в Пшибрамі. Льорд Спініфікс“.

Така була телеґрама. Походила від мильорда Джона Спініфікса.

З тим льордом познакомивсь я торік в Швайцариі в цїкавий спосіб.

Льорд Спініфікс страшенно любив їздити на вельосипеді. Але в Швайцариі вельосипеди не мають будучности. Мають одну хибу. Боять ся гір як чорт сьвяченої води. А в Швайцариі нїчого більше нема хиба гори, а коли часом їде ся з гори, то й сам дїдько не поїде поволи. Отже також нї льорд Спініфікс нї єго вельосипед.

Було то в місточку Б. То місточко лежить на горі, як взагалі цїла Швайцария. Іду я одного разу з того місточка дорогою на прохід — очевидно під гору. Дорога круто повертає ся поза скали. Іду поволи і курю. В тім нагле бачу щось, чую якийсь шум, але гнеть нї не бачу нї не чую нїчого. Лежу на земли. Щось кинуло мною з силою лявини. Я почув, немов би мені що переїхало по плечах. По хвили збираю поволи мої кости з земли. А коли вже перестало мені гудїти в ушах, почув я здалека голос:

— Ґоддем джентльмен! (Скар'мя Боже, пане!)

Я порозумів. Тодї вже умів я по анґлїйски.

Льорд Спініфікс їхав з гори. Вельосипед сполошивсь єму і він повалив мене і переїхав. Від тої пори стали ми оба добрими приятелями.

Мильорд Джон Спініфікс добрий чоловяга. Просив мене о прощенє. Чех і в Швайцариі не покидає своєї природної доброти і я простив єму, що переїхав мені через плече. Але щоби та наша стріча рішила коли небудь і о долі людий, з котрих мильорд не знав нї одного, а я лише двох, о тім не міг нїхто навіть погадати. А однако то правда!

Льорд сам обтер порох з мого кафтана, полишив вельосипед на дорозї і ми пішли домів. По дорозї сказав мені хто він, а я також представивсь єму.

— То вже друга пригода з тим вельосипедом — оповідав. — Онегди переїхав я одну курку, а відтак козу. Але більше вже не буду їздити!

Цїлий той день бавились ми дуже добре. Ми ще лїпше пізнали ся і зблизились до себе і від тої пори стали ми оба щирими приятелями. З Б. поїхали ми разом до Італиі і аж під зиму розлучили ся. Однако льорд обіцяв мені, що на друге лїто загостить до Чех.

Нинї послїдного цьвітня. Я одержав телеґраму від мильорда з Пшибраму. Дожидає мене. Ставив ся в слові. Заїхав насамперед до Пшибраму, щоби оглянути копальні срібла. Тому то жду я на передмістю сьв. Вячеслава на почтовий віз, щоби дістати ся найкоротшою дорогою до Пшибраму.

На щастє вже ведуть коні. Запрягли, все-

Новинки.

Львів дня 27 падолиста 1896

— **Двайцять нових округів санітарних в Галичині.** Галицкий виділ краєвий предложив соймови внесене в справі уповажненя виділу до утвореня в 1897 р. двайцяти нових округів санітарних а передовсім вісімнайцяти, з яких сім припало би на повіти всхідної Галичини. Ті всхідно-галицкі округи санітарні були-би: в золочівскім повіті в Гологорах, в староміскім в Топольници, в стрийскім в Тухольці, в надвірняньскім в Надвірній, в перемишляньскім в Дунаєві, в бережаньскім в Косовій, в городецкім в Дубровици і в мостискім в Мостисках.

— **Трете господарске віче заходом товмацкої філії „Просьвіти“** відбуде ся **в середу 2-го грудня с. р. в Товмачи,** в сали театральній тамошного касина, з слідуючою програмою: I. Реферат дра Коцюби: „О хованю худоби з увзгляднeнем господарства молочного“. — II. Реферат о. Н. Бачиньского: „Про причини упадку наших хліборобів і про спосіб ратунку“. — III. Реферат о. Софрона Левицкого: „Про органiзацию нашої торговлї, передовсїм крамарства“. — На двох попередних вічах (в Вороні коло Отинії і в Тисьменици) зібралось по три сотки хліборобів і ремісників. З інтелїґенциї явилось ледви по кілька осіб. Нарід в приватній розмові питав здивований: Де-ж наші провідники? Чи їх так мало обходить наша доля? Тому виділ упрашає, щоби інтелїґенция нашого повіта зволила явитись в поважнім числї, і тим задокументувала, що судьба народа їй не байдужна, що дїйстно хоче радитись і трудитись над полїпшенем долї свого народа. Честні хлїбороби і міщани не пожалуйте труду і прибувайте численно на тую братню нараду, бо тілько знаючи докладно про способи ратунку, зможете вибороти собі лучшу долю. Початок віча господарского о годині 12-тій в полудне. — *Виділ.*

— **Рух поїздів зелїзничих** на льокальних коломийских шляхах, застановлений задля сніжних заметий, привернено з днем 25-го падолиста.

— **Пригода на зелїзници.** Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних доносить, що з причини недостаточного получення зворотничих шин задля сніжних заметий, вискочили на зелїзничій стациї Матіївцї дня 21-го с. м. вечером дві льокомотиви разом з службовим вагоном. Анї з подорожних, анї з зелїзничої прислуги нїхто не потерпів ушкоди. Переїзджаючий особовим поїздом з Коломиї до Черновець Є. Е. Президент висшого суду краєвого др. Тхоржницкий, по довшім задержаню поїзду на стациї, пересїв потім до иншого приготовленого поїзду.

— **Населенє міста Львова.** Після обчисленя з дня 15-го жовтня с. р. виносить цивільне населенє міста Львова 127.272 осіб, з того 59.143 мужчин і 68.129 женщин. Від року 1890 збільшило ся число населеня о 7.920 осіб, а то о 3.632 мужчин і 4.288 женщин. Войска у Львові є тепер 10 тисячів, так, що загальне населенє міста числить 137.000 душ.

— **Нещастна пригода.** Дня 13-го с. м. на двірци зелїзничім в Чорткові в часї пересуваня возів, погиб машинїст Іван Ціммер, що попав між два вози.

— **Кістяк.** В Жовкві при копаню бараболь в однім огороді на передмістю Глиньскім, відкопано людский кістяк, котрий після ореченя знатоків міг лежати в земли 15 до 20 лїт. Позаяк в тім місци не було кладовища, а родина властителїв огорода не тїшить ся найлїпшою славою, то заходить підозрінє якогось злочину. Заряджено судове слїдство.

— **З житя мурашок.** В одвій сьвіжо виданій книжці о мурашках, виданій Стан. Ключицким, оповідає ся о такій пригодї, яку мав Ришард Семон в Австралиї з тими комахами. „З моїм домом — оповідає Семон — сусїдувало о яких 50 кроків велике муравлиско. Трудящі комахи витоптали поміж своїм і моїм мешканем правдиву дорогу, по котрій аж кишало від мурашок, що ішли на роботу, або вертали з добичею. Навкучивши собі тих гостий, постановив я вигнати їх з мого сусїдства, бо жаль менї було нищити їх, що міг би я був легко зробити при помочи огня. Отже я кинув на муравлиско жменю нафталїни, гадаючи, що противна воня еї примусить мурашки еміґрувати з батьківщини. Справдї настав між ними в одній хвили великий рух і метушня. Хоробрі мурашки кинули ся з жаром на противну їм і небезпечну річ, хапали окрушки нафталїни щоками, але віднїсши їх недалеко, покидали з обридженем; однако зараз надбігали инші, щоби дальше нести ворожу річ і так зміняючи ся заєдно, вичистили муравлиско за які дві години; так, що не лишило ся в нїм нї кусника нафталїни. Відтак вернуло всьо до первістного ладу. Але щоби поставити на своїм, кинув я на муравлиско кілька кусників „синку потасу“. Річ повторила ся, але з иншим успіхом, бо вже сам его запах, а щож аж дотик, убивав ті сотворіня. Мимо того я бачив множество мурашок, котрі відважно хапали отрую, падали і гинули. Коли настала ніч, відійшов я домів і був певний, що мурашки покинуть свою заджумлену батьківщину. Однако як-же я зачудував ся, коли побачив на другий день ціле муравлиско засїяне трупами мурашок, немов побоєвище, але анї кусника синку потасу. Більше як половина всїх мурашок полягла в тій страшній борбі, але геройскі комахи погорджуючи смертию, уратували прочих братів від нехибної загуби. Відносячи крихту по крихтї отруї, падали при них що крок трупом. Далеко за муравлиском закопали і прикрили листем та бадилем ту убийчу отрую, так, що вже їм більше не могла шкодити. За один день похоронили ті, що остали при житю, полягливх героїв, а муравлиний нарід сильно перетереблений, удержав ся при посїданю своєї батьківщини, котру умів боронити з таким завзятем і геройством“

Штука, наука і література.

— **„Дзвінка“ ч. 22** містить: Початок оповіданя Стеф. Пятки „Гриби“; — продовжене оповідань „З житя зьвірят“ М. Рибакина; — поясненє до ілюстрациї „Фрам“ між кригою; дальшу часть „Учених розмов Никольця з татуськом“ Ост. Макарушки; — розвідку „Веселощі у птахів“ переказану Б. Г.; — повістку переказану Растиком за Амічісом „Новий товариш“; — стишок Сильв. Яричевского „Дівчинка і рожа“; — розвязки загадок і задачі.

Телеґрами.

Будапешт 27 падолиста. Престольну бесїду слухано серед глубокої тишини, лиш при уступах о автономії католицкої церкви і о войсковім законї карнім, відозвали ся деякі оклики. По бесїдї однакож зроблено Монархови грімку овацию.

Рим 27 падолиста. Після Italie має бути нинї мировий договір в Адісабебе ратифікований в Гарарі. Нерацціні верне мабуть в половинї грудня.

Рим 27 падолиста. Сербского короля принимано в Ватиканї з королевскими почестями Кард. Рамполя віддав єму візиту в імени Папи. Король виїхав до Неаполя, звідки верне знов до Риму.

Переписка зі всїми і для всїх.

І. М. в Г.: Ми вже кілька разів подавали того рода книжки до відомости в Переписцї. По сто разів годї нам одно і то само повтаряти. Пошукайте собі в попередних Перепис-

---

даю до воза і їдемо. Розглядаю ся по подорожних.

— А, що бачу, ви тут, пане Вошаглїк?

— Боже, таж то приятель Іпсильон!

Отже маю у возї знакомого. Вошаглїк мій бувший товариш шкільний. Тепер він вже старий молодець. То тому, що вже не є моїм шкільним товаришем. Впрочім він есть якимсь урядником, а також став дуже скупий. Але взагалї виглядає як кождий инший звичайний чололік, а в своїй голові крім инших менше важних гадок носить також і ту практично величаво величаву чи практичну гадку, що оженить ся з богатою. О тім говорив менї вже кілька разів, а навіть божив ся, що так буде. І з тої причини має множество адрес самих найбогатїйших жінок в цїлих Чехах.

— Куди так їдете, пане Вошаглїк?

— Я! Гм.... до Пшибраму — відповів і значучо усьміхнув ся.

— А куди ви, дорогий приятелю? — спитав мене Вошаглїк.

— Також до Пшибраму — відповів я.

Так їхали ми оба до Пшибраму. Коло Вошаглїка сидїла хороша, хорошенька дївчинка. Він з нею добре забавляв ся. Взагалї був в незвичайно добрім настрою і видавав ся менї цїлий якийсь торжественний. Я завидував єму того сусїдства, чи радше гнївало мене, що Вошаглїкова сусїдка не має за сусїда мене.

Ми живо розмавляли. Час минав нам скоро, не так скоро минала дорога.

Було около осьмої години вечер. Вошаглїк отворив свій вузлик і виймив з него фляшку вина і шинку. Запросив до перекуски сусїдку і мене. Я здеревів. Як жию, не бачив я ще, щоби він кого гостив. Тота річ і той его нинїшний настрій мусїли мати якусь незвичайну, а навіть дуже незвичайну причину.

Отже ми їли і пили, а коли доїхали около півночи на Добржиш, шуміло вже Вошаглїкови порядно в голові. При тім був він веселий; часом кинув слївце, що завтра для него щасливий день, що він дуже тїшить ся і т. ин. Однако на Добржиши мусить праский віз почтовий ждати на віз, що приїздить з Пшибраму. Відтак перепрягають ся конї і вози їдуть дальше. Між тим гостї їдуть до гостинницї.

І ми так зробили, т. є. Вошаглїк, та дївчина і я. Але Вошаглїк так собі тут підпив пива, що вскорі похилив ся на стіл і замовк. Отже я переймив его уряд бавити дївчину розмовою і завів з нею дуже оживлений і приемний розговір.

Але коли нас покликали до від'їзду, не міг Вошаглїк анї порушитись. Був цїлковито запитий. Отже з милосердия для терплячої людскости вавів я его до першого лїпшого воза, де він був би сам, щоби очуняв з свого тяжкого похміля, а ми з дївчиною всїли до того воза, в котрім приїхали з Праги.

І так їхали ми дальше, забавляючись веселою розмовою. О другій годинї по півночи були ми вже в Пшибрамі — т. є. наш почтовий віз і ще два инші, бо всїх возів їхало до Пшибраму три. Ще було темно, коли вози задержали ся на площи перед почтою.

Кондуктор отворив дверцї.

— Прошу віддати білети — сказав до нас.

Глядаю в кишени білету — нема.

— Посьвітїть до воза — кажу до кондуктора — білет мусїв менї випасти з кишенї.

Кондуктор посьвітив.

— Ось є — кажу, підоймаючи білет і подаючи кондукторови. Кондуктор перечитав голосно:

— Пан Вошаглїк з Праги.

— Ов, то не мій білет — гадаю собі — але нехай там, буду Вошаглїком, заки появить ся правдивий Вошаглїк, бо инакше буду мусїв ще раз заплатити за дорогу.

Вилажу з воза. Недалеко від возів стояло яких вісьмох людий. Певне когось дожидали. Один з них спитав кондуктора:

— Де пан Вошаглїк?

Кондуктор вказав на мене. З поміж тих людий вийшов один прямо до мене. Був товстий і мав о много більше черево як голову, бо певне більше в нїм мав як в голові. І той пан вхопив мене сильно в обійми, та став так кріпко цїлувати, що я аж душив ся.

— Мій милий, дорогий зятю, витайте! — кричав.

Я остовпів. Маю бути его зятем! Атже я мусїв о тім би перший знати.

— Пане, я — позвольте — хочу пояснити, але товстий пан представив мене вже своїм товаришам:

— Ось жених моєї Мариї, пан Вашаглїк, урядник з Праги, що ще нинї буде перед престолом з Марисею на віки злучений!

Зі мною сьвіт ходором ходив. Отже тому їхав Вошаглїк до Пшибраму, щоби там оженити ся? А ті добрі люди мають мене за Вошаглїка,

ках. Що-до того, що староства розсилають щось урядово громадам, то ми не розуміємо Вашого питаня і не знаємо, що то есть, отже й годі нам щось сказати. Може то дневник законів державних або краєвих? Подайте ще раз питане, але ясно і зрозуміло, а ми будемо старати ся Вам відповісти. — **Микола Подоляк в Тернополи:** Вам би найліпше удати ся до якогось лікаря, бо лиш той може Вам дати певну, добру раду і поміч, коли Вас огляне і розпізнасть місце та безпосередні і посередні причини недуги, і коли розслідить цілий Ваш орґанїзм. Ми можемо Вам ось що сказати: Гемороіди (грецке слово; дословно: „кровотік“, звані також „золотником“) есть то недуга, котра проявляє в кишці відходовій при самім еї кінци, там де еї замикає т. зв. стягач (мяз або мушкул стягаючий і замикаючий кишку). Щоби ту недугу добре зрозуміти, треба насамперед знати то, що суть двоякі жили: одні розносять по тїлї ясно-червону кров, чистїйшу, що вернула з легких до лївої комори серця (артериї або жили бючі, живчикові), другі забирають кров темну, нечисту і несуть до правої комори серця (вени). Одна із сих послїдних жил забирає нечисту кров із жолудка, тенес і селезїнки та несе еї в печінку, де она очищує ся через то, що тут (в печінцї) лишають ся нездалі для крови части, з котрих відтак творить ся жовч. Сю жилу називають по латинї vena portae, а наш нарід має мабуть еї на думцї, коли говорить про зрушене золотника. Ми длятого назвемо ту жилу золотником. Кров в золотнику есть найнечистїйша і густа і пливе поволи тим більше, що мусить плисти до гори, та перепливати через тонесенькі жилочки в печінцї. Коли отже кров в золотнику спиняє ся, що буває часто у людий слабовитих на легки або серце, у людий, що довго сидять і мязи живота не мають руху, то настають з того всїлякі недуги, а також і гемороіди. У таких людий буває тогди часто, що тонесенькі вени, котрими кишка відходова при самім кінци доокола виложена, розширяють ся, здувають ся і творять зразу синяві ґузки, котрі доходять аж до величини ягоди (т. зв. ґузи гемороідальні). Але причиною такого розширеня вен в кишці відходовій, може бути також упертий нежит (катар) тої кишки, уживане острих страв і напитків, довге сидїне, їзда верхом і т. д., або наклін до того може бути вроджений. Коли ті ґузи гемороідальні не пропукають ся, то називаємо гемороіди слїпими; коли же пропукають ся і течуть (текучі гемороїди) роблять недужому пільгу і длятого мабуть названо їх також золотчиками, себ то „варті золота“. Ґузки гемороідальні можуть виступати або в серединї кишки відходової, зараз поза стягачем, (внутрішні гемороіди), або зверха при отворі задницї (зверхні гемороїди). Котрі з них гірші? — трудно Вам сказати — ті, що більший роблять біль; зверхні хиба що приступнїйші до лїченя. Що-до лїченя, то лиш лїкар може Вам то сказати, бо можуть бути всїлякі компліокациї і треба уживати ріжних способів і усунути головну причину. Найважнїйше то, щоби вистерігати ся всяких острих страв і напитків; кави, чаю, пива, вина, корінних і товстих страв, а живити ся переважно ростинними стравами і пити богато води. Треба ходити часто по сьвіжім воздусї і ґімнастикувати ся (есть дуже добре рубати дрова), не спати на перинах і матерацах та не сидїти на вибиваних кріслах. Треба старати ся о правильне двороване і на случай потреба брати лїтні клїстири, або легкі средства на прочищене. Сидяча купіль і мащене вазелїною роблять також добре. Впрочім з ґузами треба обходити ся осторожно, щоби їх не розранити і не викликати ще якоїсь иншої недуги. Більше не можемо Вам сказати: все проче нехай Вам лїкар радить. — **М. Б. в Ч.:** Для Вас дуже трудна рада, коли Ви вже згори постановили собі перевести за всяку ціну свій плян. На всї питаня не можемо вам зараз відповісти, бо насамперед і самі в дечім мусимо поінформувати ся. Але що-до студий правничих, то Вас хтось хибно поінформував. Законні постанови приписують, що хто хоче стати правником, мусить тілько а тілько лїт ходити до унїверситету, в такім а такім часї і з таких а таких предметів робити іспит, а опісля відбувати таку а таку практику. А відтак: Чи Ви гадаєте, що то так легко самоукови в нинїшних часах без проводу, без викладів, без біблїотеки і знаня потрібних жерел набрати потрібних відомостий для правника? Чи гадаєте, що доповненю матури хоч би лиш з двох предметів за 4 роки, а відтак 4-лїтним студиям правничим зможете за одним замахом хоч би лиш в половинї тілько лїт дати раду? Не припускаємо, щоби у Вас були якісь феномальні здібности і память, а средств надзвичайних також не маєте до таких студий. А дальше: чи гадаєте, що правникам дїйстно усьміхає ся так рожева доля, як то може Вам здалека видає ся? Нам видить ся, що лиш занадто велика віра в свої сили, викликана все-таки гарними успіхами, які ви осягнули самоуцтвом, і незнане правдивого стану річи піддали Вам гадку до Вашого пляну. Позволимо собі длятого ось яку дати раду: Мимо гарних і похвальних Ваших намірів стережіть ся, щоб Ви не виховзнули ся. Не ловіть за богато кінців, бо можете випустити той, за котрий вже держите, а не зловити другого. Не тратьте лїт, бо они не вертають ся Шукайте щастя близше себе, а коли вже конче хочете змінити зване, до чого вже й маєте спосіб, то зміняйте але не гадайте, що то дасть ся на раз, два зробити. Хвилева неудача нехай Вас не відстрашує, анї не звертає на ще иншу дорогу; звідуйте, переиитуйте ся, а може щось знайде ся. Жадану інформацию, скоро розвідаємо, подамо Вам. — **Іванович у Львові:** Причини випаданя волося можуть бути всїлякі, не конче аж якась недуга, а то: перші знаки старости і вроджений наклін до передвчасного випаданя волося; дальше, попередні обезсиляючі недуги, малокровність, тяжка журба, довготревала і напружена духова праця, нервовий біль голови, уперті недуги жолудкові і т. д. Яка у Вас причина, ми, очевидно, не можемо того знати. То може сказати Вам лиш лїкар, до котрого радимо Вам удати ся, а поки що можете робити так: Голови не треба мити студеною водою, анї чесати густим гребенем або щіткою. Від часу до часу змивайте голову жовтком (не милом), обітріть добре і помастїть дрібочкою чистої, сьвіжої оливи або олїєм мікдаловим. Можете таки від часу до часу помастити волосе танїновою мастию (чи еї продають вже готову в аптиках, не знаємо). Або кажіть зробити собі в аптицї воду до волося з 4 ґрамів соди (двовугле кислої) і 180 ґрамів (12 ложок) парогоненої (дестильованої) води. Через два або три дни в тиждни мачає ся в ту воду губку або чистий платок і легенько натирає ся волосе, а третого або четвертого дня мастить ся чистою оливою або мікдаловим олїєм. Инші лїки, відповідно до потреби і причини недуги може Вам лиш лїкар призначити. Иних лїків, всїляких так дуже захвалюваних мастий, помад і есенций не уживайте, бо они обчислені лиш на чужу кишеню, і не лиш не помагають, але часто ще й можуть зашкодити. **М. М. в К:** Такими питанями не морочте собі і нам голови. Правопись то ніяка наука, то лиш муштра, простий звичай, на котрий всї годять ся. Лиш у нас дехто, що не має і не знає дїйстної науки, робить з правописи науку, щоби відтак було із за чого сварити ся. А були Ви у войску? Коли так, то може знаєте, що то „айнцики“ (машероване, роблене кроків на раз! два!). Отже такими „айнциками“ і правопись. Годї, щоби цїле войско машерувало як череда овець а так само годї, щоби кождий писав, як хоче; мусять всї писати на один лад, а до того служить правопись. Але ніхто розумний не буде-чей до маршу причіпати собі колоди до ніг, або брати такі чоботи, котрі би зривали ноги. Так само і в правописию; ніхто розумний не буде уживати букв, котрі би утрудняли єму писане. Давнїйше, що правда, кажуть, що воякам, коли їх „брали на айнцики“, привязувано до одної ноги солому а до другої сїно; але ті часи вже минули, люди стали розумнїйші. Годї отже, щоби ми і в правописи вертали до давних часів, та привязували собі до неї солому та сїно, себ то ті букви, котрих вам жаль, а котрі непотрібні. — **А. Д в Г.:** Годї нам що сказати, бо не знаємо, чим мотивовано відкинене Вашого поданя. Напишіть, що Вам написано, що сказано звертаючи подане, а подайте також виразно своє назвиско, бо ми не могли прочитати, а нам би того до інформациї потреба. А чи в Д. посада обсаджена і ким та як?

але-ж я не можу за него оженитись! Такі гадки пошибали мою голову. Тілько-ж зібрані пани зробили їм скоро конець. Один по другім обіймав мене за шию, цїлував, витав як нового члена родини і коли я перейшов всї ті обійми, був я лиш напів живий. Як жию, не зазнав я тілько поцїлуїв. А всї они заносили горівкою. Видко, ті панове мали легке жите. І до тої всьої біди привів мене той нещастний білет і та пітьма. А Вошаглїка як не було так не було. Нікому було увільнити мене від напасти.

Що з того дальше буде? Не доставало ще одного — щоби надійшла відданиця.

Але втім біжить до мене щось білого і кричить:

— Він вже тут, вже тут?

— Тут — відповів мій, а взглядно пана Вошаглїка тесть.

І тото біле бігло просто на мене.

— Ось він, ось тут! — вказував хтось з присутних тому білому на мене.

Боже, то певне молода сама, гадаю собі, але то біле вже мене держало в своїх обіймах. Однако то не була молода, на лици почув я вуси.

— Я Марисин стрию — повідає до мене тото біле і тисне мене до серця так, що я не міг і слова промовити.

Вкінци пустило мене то біле і я пізнав, що се пекар. Злодїй прибіг просто від печи білий як лебідь. Був лише в спідних штанах, та цїлий обмучений. Я гнеть побачив, що лишив на мнї більшу половину своєї білости, так що я став майже так само білий як він.

Тепер стали менї повідати, хто що є. Той був стрик, той шваґер, той брат і т. д. Відтак вхопили мене поміж себе і конче хотїли завести до хати мого будучого тестя. Я опинив ся в безвихіднім положеню. Атже з ними іти не можу. Що робити? А той правдивий Вошаглїк все ще не приходив.

Дармо силую ся прийти до слова. Мої „приятелї“ пяні від радости і горівки навіть не припускають мене до бесїди. Тягнуть мене як барана на заріз.

— Панове, прошу, позвольте....

Не дали менї докінчити.

— Мусите іти з нами, а то було би красно! — кричать всї в один голос.

— Панове, позвольте менї піти до гостинницї передягнутись — прошу ся знов.

— Ні, мусите іти з нами, пане Вошаглїк; що сказалиб люди, як би ви пішли до гостинницї — гнївав ся мій, а властиво Вошаглїків тесть.

— Але-ж панове, таж я не Вошаглїк — кажу вкінци поважно.

— О, то з вас штукар, але таким жартом не викрутите ся від нас; ходїть-но з нами — відповідали менї ті люди. Такі були хитрі!

Я знов став їх вговорювати і вкінци уступили. Завели мене до найлїпшої гостиннипї і там на їх жадане заведено мене до одної з лїпших комнат.

Настало пращане. Знов мене всї цїлували, аж пекло мене лице як на морознім вітрі. Вкінци відійшли обіцюючи прийти по мене о осьмій годинї рано.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшим, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові
4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краевого
4% листи Банку краевого
5% облїґациї комунальні Банку крає.
4½% пожичку краеву галицку

4% пожичку краеву галицку коронову
4% пожичку пропінацийну галицку
5% " " буковиньску
4½% пожичку угорскої зелізної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.